Hvorfor Fru Håkonsson meldte sig ind i Valgretsforeningen.

Af *Frigga Carlberg.*

Det i de sidste Aar blandt socialt og politisk interesserede Kvinder staaende Spørgsmaal: Er De Medlem af Valgretsforeningen? var ogsaa blevet rettet til Fru Häkonsson, en overordentlig dygtig og hæderlig, selvforsørgende Kvinde. Men Fru H. svarede »nej« og motiverede det energisk med følgende Ord: »Nej, jeg siger mange Tak, men jeg hverken er eller vil nogensinde blive Medlem af den Forening, og jeg fatter ikke, hvorfor man skulde gøre sig Besvær med saadant noget, som man ikke er nødt til. Mændene har styret Verden hidtil — saa godt som de har forstaaet sig paa det, haaber jeg — og paatager sig ogsaa nok at styre videre, naar de bare faar Lov at gøre det i Ro og Fred. Kvinder har vel nok at passe med Hus og Hjem og Mand og Børn — og Tjenestefolk ikke at forglemme! — uden at de ogsaa behøver at blande sig i Politik! Jeg for mit Vedkommende har fuldt op at gøre med at passe mit Pensionat — 14 Senge er ikke Smaating at holde Orden paa; — og naar man saa som jeg er ene om at forsørge og opdrage 4 Børn, saa gælder det min Sandten at hænge i Nat og Dag uden at spilde Tiden med at rende til politiske Møder. Man maa være glad, om man Søndag Eftermiddag kan smutte hen i Kirken og høre en Salme«.

Et Par Maaneder efter meldte Fru H. sig ind i Valgretsforeningen.

»Fortæl mig Grunden til denne glædelige Omvendelse,« sagde Foreningens Formand.

»Ja, gerne — og lad ogsaa andre faa det at vide, jeg skylder Sagen et Forsoningsoffer,« svarede Fru H. og satte sig mageligt til Rette i Sofaen. »De kender jo mine Forhold, men det er maaske alligevel bedst, jeg gentager dem ganske kort for at klare Sammenhængen. Min Mand forlod Hjemmet for 12 Aar siden, efter at han først havde sat de Penge overstyr, som jeg havde efter Far, og efterlod mig med 4 smaa Børn. Mor og jeg flyttede saa sammen og oprettede et Pensionat. Dette gik rigtig godt i nogle Aar, til Mor døde. Det faldt mig aldrig ind, at jeg ikke havde fuld Dispositionsret til min Mødrenearv. »Nej, det har De rigtignok ikke,« oplyste den Jurist, som jeg henvendte mig til for at faa Raad. »De er ikke Enke, heller ikke Fraskilt, De har ikke Ægteskabskontrakt hverken fra før eller efter Giftermaalet, og i Testamentet er der ikke noget om, at Deres Mors Efterladenskaber skal tilfalde Dem alene og unddrages Deres Mands Forvaltning. De har Ret til efter Forevisning af Attester om, at De staar uden Midler, at faa en saa stor Del af Deres Mors Arv, at De og Børnene ikke lider Nød. Men Deres Mand er eneberettiget til at oppebære og forvalte Deres Mors efterladte Midler.« — Jeg blev som lamslaaet, og paa mit Spørgsmaal om, hvad der vilde være bedst for mig at gøre, raadede han mig til at søge Skilsmisse, skønt jeg naturligvis burde have gjort det, inden Mor døde. Da min Mand opholdt sig paa ubekendt Sted, skulde jeg lyse efter ham i Aviserne. Hvis han saa ikke lod høre fra sig inden et Aars Forløb, skulde jeg være fri. — »Men hvis han ser Efterlysningen og kommer hjem og tager hele Arven?« — Borgmesteren trak paa Skulderen: »Ja, den Risiko løber De jo!« —

Det gik som jeg frygtede, fortsatte Fru H. sin Fortælling — min Mand kom hjem, han var ikke længere borte end i Christiania. Han havde Plads som Bogholder hos en Enke, der havde en eller anden Forretning. Pengene fik han — Rub og Stub — og rejste af Sted igen for at blive Kompagnon i Enkens Forretning. Børnene og jeg skulde følge efter, hed det sig. Dette var altsaa Resultatet af mine hæderlige Forældres livslange Arbejde og Sparsommelighed, at en fremmed Mand i et fremmed Land og med en fremmed Kvinde skulde bortødsle de Penge, som de med Møje havde skrabet sammen, medens deres eneste Barn næsten maatte lide Nød.

Og saadant noget kaldes »Forvaltning«.

Skilsmisse vilde han ikke høre Tale om. Lykkeligvis beholdt jeg da Møblerne, enten Håkonsson nu glemte dem eller syntes, at jeg dog ogsaa kunde faa lidt Smuler af Arven. Saa maatte jeg altsaa fortsætte med Pensionatet — Folk syntes, der var gjort mig Uret og var gode imod mig — og godt er det gaaet mig, 2 af Børnene kan allerede forsørge sig selv. Jeg har